

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

6 ΜΑΪΟΥ 1927

ΔΡΙΘ 19

ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 306

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφὴ καὶ συλλειτουργγὴ τῆς Ἡμῶν Μεριότητος Κύριε Χρυσόστομε. Τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἠδέως προσαγορεύομεν.

«Ὀὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνονται, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶται, ἐορτάζει δὲ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος» ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, καταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ δωρησάμενος τῷ κόσμῳ παντὶ ζῶν τὴν αἰώνιον.

Ἡ Ἀγιοτάτη Μῆνηρ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῖς ἐν οὐρανοῖς συνευφραινομένη καὶ τῇ γῆ συναγαλλομένη τὴν ἐορτίον σήμερον περιβάλλεται στολήν, ἵνα ὑπαντήσῃ τῷ ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος βασιλικῆς προσληλυθότι Ἡλίῳ τῆς δικαιοσύνης Σωτῆρι Χριστῷ. Ἐπὶ τῇ κλητῇ οὖν ταύτῃ καὶ ἀγία ἡμέρα χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι καὶ Ἡμεῖς, οἱ θεῖοι ἐλέει ἠξιωμένοι τὰ θεῖα τελετουργεῖν μυστήρια ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἱεροῖς τόποις, ἐν οἷς τεθανυματούργηται ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, μεσονυκτίους μὲν ὕμνους καὶ ψδὰς ἤσαμεν τῷ ἐκ τάφου τριήμερῳ ἑξαστράφαντι δεδοξαμένῳ Σωτῆρι Χριστῷ μετὰ τῆς περὶ Ἡμᾶς ἱερᾶς Ἀδελφότητος, τῶν συνεληλυθότων εὐλαβῶν προσκυνητῶν καὶ παντὸς τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, τὴν θεῖαν δ' εἶτα καὶ ἀναίμακτον ἐπιτελέσαντες Ἱεροουργίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ζωηροῦτου Τάφου τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν, ἀγάπη πολλῇ ἐμνήσθημεν καὶ τοῦ τιμίου ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας περισπούδαστου Μακαριότητος πᾶσαν οὐράιον ἀγαθωσύνην Αὐτῆ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησάμενοι.

Ἀγάπη δὲ ἀδελφικῇ ἤκοντες διὰ τῶνδε τῶν ἐορτίων Γραμμάτων, ἄσμενοι προσφθεγγόμεθα τῇ Ὑμετέρῃ Κοινοφῇ τὰ τερπνὰ καὶ θυμῆρη εὐαγγέλια «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ὀλοθύμως συγχαίρομεν Αὐτῆ,

ὅτι θάνατος νενέκρωται καὶ Ἄδης καθήρηται, ἀπὸ καρδίας δεόμενοι τοῦ θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ σώξῃν Αὐτὴν ἐπὶ μάλιστα ἐν ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ καὶ εἰρήνῃ μετὰ παντὸς τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ πανηγυρίζουσαν τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτὴν ἐορτῶν καὶ πανηγυρίων πανηγύρεων.

Ἀξιούντες δ' ἀδελφικῶς μεταδοῦναι Αὐτὴν τὰς πασχαλίους Ἡμῶν προσήσεις καὶ εὐχὰς πᾶσι τοῖς τὴν περὶ Αὐτὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον συγκροτούσιν ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς, περιπτυσσόμεθα καὶ αὐτὸς Αὐτὴν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ α' κ' Ἀπριλίου ια'

Τῆς περιποθήτου ἡμῖν καὶ Σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ*

Ἀληθῶς, ἡ σήμερον ἡμέρα εἶνε ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἡμέρα εὐφροσύνης πνευματικῆς. Σήμερον ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἐπλήρωσε τὰ πάντα φωτός, σφρανόν τε καὶ γῆν καὶ τὰ καταχθόνια. Σήμερον ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσας, ἀνέστη τριήμερος καὶ ἐνίκησε τὸν Ἄδην καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Σήμερον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, συνανέστησε καὶ τὴν χαμαὶ κειμένην ἀνθρωπότητα ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Σαταναῖ καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὸ ὑπερθαύμαστον ὕψος τῆς δόξης καὶ ἐλευθερίας. «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σοι, Ἄδην, τὸ νίκος;» (Ἰ Κορινθ. ΙΕ', 55).

Εὐφραίνεται λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀγάλλεται ὁ οὐρανός, τί λέγω; καὶ αὐτὴ ἡ ὄραία φύσις συγχαίρει, διότι ἀποβαλοῦσα τὴν δομιύτητα τοῦ χειμῶνος, καθωραίξεται μὲ τοῦ γλυκυτάτου ἔαρος τὰ κάλλη καὶ τὴν μελωδίαν τῶν πτηνῶν καὶ τὰ ποικιλόχρωσα ἄνθη καὶ τὸ γλυκὺ κέλευσμα τῶν ποταμῶν καὶ τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν. Ἄς σιωπήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ χαρᾶς πνευματικῆς. «ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν» (Ψαλμ. ρμδ' 2) εὐφραίνόμενοι ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν ἐορ-

* Ἐξεφωνήθη αὐτῇ τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἐν Μεγαλοπόλει.

των και πανηγύρει των πανηγύρεων. «Αυτή η ημέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα και εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ». Ἄς ὁμιλήσωμεν σήμερον συντόμως περὶ τῆς ἐορτῆς ταύτης πρὸς χαρὰν πνευματικὴν και ὠφέλειαν.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἀναποσπαστως συνδέεται μετὰ τοῦ θείου προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τῶν ἄλλων θρησκειῶν δύναται τις ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἰδρυτὴν, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν αἱ διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας διδάσκουν. Τῆς Χριστιανικῆς ὅμως θρησκείας κέντρον και θεμέλιον εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦλθεν ἐν τῷ κόσμῳ· ἐδίδαξε τὰς ἀληθείας· ἔζησεν ἁγιωτάτην ζωὴν· ἔπαθε τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ και ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. Ὡς δὲ ἡ ὄροφὴ τῆς οἰκίας προϋποθέτει θεμέλια, ἢ ὡς ὁ γλυκὺ καρπὸς εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ὑπάρξεως και καλῆς καταστάσεως τῆς ρίζης και κορμοῦ και κλάδων, οὕτω και ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης και τῆς ἀπολυτροφῆς, ἔχει ὡς θεμέλιον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. γ', 11). Ἄνευ τῆς πίστεως πρὸς τὸν παθόντα και ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστὸν ἡ θεία και ὑψηλὴ διδασκαλία Του εἶνε κενὴ· εἶνε ἄγονος διότι Αὐτὸς εἶνε τὸ φῶς και ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων· Αὐτὸς εἶνε ἡ χάρις και δύναμις. Αὐτὸς εἶνε ἡ ἐλπίς και σωτηρία.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύει τρανῶς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία ἀπεμάκρυνε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· τὸναντίον ἔρριψεν εἰς τὸ σκότος και τὴν πλάνην· εἰς τὸν Σατανᾶν, τοῦ ὁποίου ἐξετέλει τὸ θέλημα. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἠλέησε τὸ πλάσμα Του και ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὅπως σῶσῃ ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας και τοῦ αἰωνίου θανάτου. Ὁ σταυρικὸς ὅμως θάνατος ἦτο πρὸς στιγμὴν νίκη τοῦ Σατανᾶ· ἡ ἀδικία ἐφαίνετο θριαμβεύουσα και ὁ θάνατος Του ὡς ἀποτυχία τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ οὐράνιος Πατὴρ, μισῶν τὴν ἀδικίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου εἰς Ἄδην, οὐδὲ νὰ δώσῃ τὸν ὄσιον Αὐτοῦ νὰ ἴδῃ διαφθοράν. Διὰ τοῦτο ἀνέστησεν ἀπὸ τοῦ τάφου και διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐπικυρώνει τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, σωτηρίαν τελεσθεῖσαν μετὰ τὸ ἀτίμητον αἷμα Του. Ὡς ποτε διὰ τοῦ ἐν τῇ νεφέλῃ διαγραφέντος τόξου ἐπεκύρωσεν ὁ Θεὸς τὴν παῖσιν τοῦ κατακλυσμοῦ, οὕτω διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν και τὴν νίκην κατὰ τοῦ θανάτου και τῆς ἁμαρτίας. «Εἰ δὲ ὁ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν· ἔτι ἐστὶ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις» (Α' Κορινθ. ΙΕ', 17). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς θείας δικαιοσύνης και οὕτω σώζει τοὺς ἀνθρώπους, ἐλευθερώνων ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας και δικαίων.

Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποδεικνύει και τὴν θεϊαν Αὐτοῦ δύναμιν. Κατεδιώχθη και ἔπαθε και ἐσταυρώθη, ἀλλὰ και ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου· διὰ νὰ

γείνη ὁ ζῶν θεμέλιος τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε στερεὰ και ἀκλόνητος, ὡς οὐρανομήκης βράχος. Ἐββαίως ἐτέλεσε πολλὰ σημεῖα και θαύματα και ἐπιστοποίησε τὴν δύναμιν του κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν· ἔθεράπευσεν ἀσθενεῖς· ὁμιήματα τυφλοῦς· ἀνήγειρε χωλοῦς· ἀνέστησε νεκρούς· ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις Του εἶνε τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων και ἀποδείξεις τῆς ἀπειρου Του δυνάμεως. Οἱ Ἰουδαῖοι ζήτησαν σημεῖον διὰ νὰ πιστεύσουν και ἐδόθη τὸ σημεῖον και τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεώς Του, τοῦ ὁποίου τύπος ἦτο τὸ τοῦ Ἰωάνη. Μόνον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο ν' ἀναστηθῇ και ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας νὰ ἰδρῦσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἥτις θριαμβεῖ κατὰ πάσης πλάνης και διωγμῶν. Ὡς δὲ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη ἡπὸ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ὁ πάγκαιος οὗτος κόσμος, οὕτως ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη ἡ νέα Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ὁποίου ἔπεσεν ἡ ὠραία, ἀλλὰ ψευδὴς θρησκεία τῆς Ἑλλάδος· συνετρίβη ὁ πέλκευς τῶν Καισάρων· διεσκορπίσθησαν αἱ Σχολαὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐξεροζιζώθησαν παλαιοὶ θεσμοὶ και πανόραια ἔθιμα. Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ δὲν ἦσαν σοφοὶ και ἰσχυροὶ ἦσαν ἁμαρτωροὶ και ἀσθενεῖς. Δὲν ἦσαν εὐγενεῖς και ἱκανοὶ εἰς πύλας και παρὰ πύλας· ἦσαν ταπεινοὶ και εὐτελεῖς, ἀλλ' ἐπιστάθησαν ὑπὸ τοῦ παθόντος και ἀναστάντος Ἰησοῦ. Αὐτοὶ διέδωκαν «τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ», ὑπομένοντες τὰ πάνδεινα, ἡσυχῶς και ἱλαρῶς, ὡς τὸ ἡρέμα και ἀταράχως φερόμενον ρεῖθρον ποταμοῦ πολυχέυμονος, ὅστις, πελαγίζων τὰ ἴδια νάματα και καθιστῶν τὰς γείτονας πεδιάδας κομώσας και χλοερὰς, ἐβάλλει τέλος εἰς τὸν ὠκεανόν. Ὡς ἐκ τῆς μικρῆς και ἀσημάντου βαλάνου ἀναφύεται ἡ μεγαλοπρεπὴς και αἰωνόβιος δρῦς, οὕτω διὰ τῶν μικρῶν και ἀσθενῶν Ἀποστόλων ἐδημιουργήθη ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, «Ὡς πύλαι Ἰερουσαλὴμ οὐ κατασφύσσουσιν».

Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, παντάπασιν καταργεῖται ὁ θάνατος, ὅστις δὲν εἶνε τὸ τέραμα τῆς ζωῆς μας. Ὁ θάνατος εἶνε, ὡς εἶπειν, ἡ πύλη δι' ἧς εἰσερχόμεθα εἰς νέαν ζωὴν· εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ ἀναθάλλει ζωὴ τελειότερα και λαμπροτέρα. Ὁ Ἄδης δὲν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ ἐκείνους, οἵτινες ζοῦν ἐν Χριστῷ, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτὴρ και ταμιεὺς τῆς ζωῆς. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωαν. ΙΑ', 26). Ναί· ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι και παρερχονται· ὁ θάνατος θερίζει καθ' ἐκάστην, ὡς τὸ ὄρεπανον τοῦ θεριστοῦ τοῖς στάχυς, μικροὺς και μεγάλους, και ὁ διηγεκὴς οὕτως ὄρεος παρεβλήθη πολλῶς πρὸς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως μεταβάλλονται, ἀλλ' οἱ ζῶντες ἐν Χριστῷ δὲν ἐκμηδενίζονται, ζοῦν τελειότεραν ζωὴν και ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ θ' ἀναστηθοῦν· ἐπιενδυσάμενοι τὸ ἔξ οὐρανοῦ οὐρητήριον» (ΙΒ' Κορινθ. Ε', 2). Πόσον ἀμέλιμος και παρήγορος εἶνε ἡ διδασκαλία αὕτη! Ἀποθνήσκομεν σωματικῶς, ἀλλὰ ζῶμεν ἐν Χριστῷ αἰωνίως. Ἀποθνήσκομεν σωματικῶς, ἀλλὰ θ' ἀναστηθῶμεν ἐν Χριστῷ, ὅστις μετασχηματίζει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ» (Φιλιπ. γ', 21). Ἡ διδασκαλία αὕτη δὲν εἶνε ἀπλὴ θεωρία· εἶνε γεγονός

πιστοποιούμενον διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὅστις «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορινθ. ΙΕ', 20).

Ἡ Ἐξουσία λοιπὸν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ εἶνε ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἡ ἐξουσία καὶ δύναμις Αὐτοῦ εἶνε συνεχῆς καὶ ἀκατάλυτος καὶ ἀπειρος, διότι «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 7. 9). Ναί· οἱ ἄνθρωποι, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σφύζονται αἱ κοινωνίαι προοδεύουν· τὰ ἔθνη εὐημεροῦν διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου. Χωρὶς τῆς πίστεως πρὸς τὸν παθόντα καὶ Ἀναστάντα Ἰησοῦν οἱ ἄνθρωποι μαραίνονται καὶ πίπτουν, ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, διότι δὲν ἔχουν ζωὴν καὶ δύναμιν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς κακίας καὶ νὰ ἐργασθῶν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἡ Ἀνάστασις Ἰησοῦς, ἰσχυρότατος μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, μετακινεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος· διαπλάττει τὸν πνευματικόν, διπογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων καὶ λαῶν, διότι εἰσήγαγε νέαν ζωὴν δι' ἧς ἀνεπλάσθη καὶ ἀνεγεννήθη ἡ ἀνθρωπότης καὶ προήχθη εἰς πολιτισμὸν. Ἡ δουλεία κατηργήθη· ἡ γυνὴ ἀνυψώθη· τὰ ἔθνη ἠδελφώθησαν· ἡ ἰσότης καὶ ἐλευθερία διεδόθησαν καὶ, ἐν γενεῇ εἰπεῖν, νέα ζωὴ καὶ νέος κόσμος ἐδημιουργήθη καὶ ἀνεπτύχθη ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά» (Β' Κορινθ. Ε' 17).

Ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐξωογονήθη καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολυκνυμάντῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Πρῶτον ἐξ ὅλων τῶν ἔθνων ἐδέχθη καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· διετύπωσε, μὲ τὴν ὥραιαν καὶ ἀθάνατον αὐτοῦ γλώσσαν καὶ σκέψιν, τὰς θείας διδασκαλίας· διέδωκε ταύτας πανταχοῦ καθαρὰς καὶ ἀναλλοιώτους ἐν μέσῳ ποικιλονόμων διωγμῶν· ἔχυσε ποταμούς αἱμάτων ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς Χρ(ι)στ(ι)κῆς πίστεως. Καὶ ὅτε ἔπεσεν ἐν τῷ τάφῳ τῆς δουλείας, διετηρήθη ἀκαμαίον φέρον τὸν σταυρὸν τῆς δουλείας καὶ ἀνέστη διὰ τῆς δυνάμεως Ἐκεινοῦ, εἰς ὃν ἠλπίζε καὶ ἐπίστευε, καὶ διὰ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων. Ναί· ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦν ἐνίσχυε καὶ ἐκραταίωτεν εἰς τὰς φοβερὰς θλίψεις καὶ δοκιμασίας τῆς δουλείας· αὐτὴ ἀνέστησε καὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ τῆς δουλείας καὶ ἠλευθέρωσε καὶ ἔφερεν εἰς νέαν ζωὴν δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας καὶ προόδου.

Ἐορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἐορτάζομεν αὐτὴν «μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐλικρινείας καὶ ἀληθείας» (Α' Κορινθ. Ε' 8). Ἐορτάζομεν δὲ οὕτω τὴν εορτὴν ταύτην, ἂν νεκρώσωμεν τὰ πάθη μας καὶ πάσαν κακὴν ἐπιθυμίαν· ἂν ζῶμεν ἐν ἀρετῇ καὶ ἀγάπῃ, συναγειρόμενοι εἰς νέαν καὶ ἁγίαν ζωὴν· ἂν πράττωμεν τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας. «Ὡς περ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 7 Γ. 4).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐδωγραφίον	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορταζόμενα	Ἦχοι
ΜΑΪΟΣ	1 Κυρ. Β' Θωμᾶ	Β' Θωμᾶ	Α' α'	
	8 > Γ' Μυροφόρων	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	Δ' β'	
	15 > Δ' Παραλύτου	Δ' Παραλύτου	Ε' γ'	
	22 Ε' Σαμαρείτιδος	Ε' Σαμαρείτιδος	Ζ' δ'	
	29 ΣΤ' Τυφλοῦ	ΣΤ' Τυφλοῦ	Η' πλ. α'	

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ*

Ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ ἀνευ βαθυτέρας τῶν πραγματικῶν ἐξετάσεως κρίνων τις τοὺς χιλιαστὰς ἢ σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι πρόκειται περὶ φαντασιοπλήκτων τινῶν, κατὰ τῶν ὁποίων μόνον τὴν περιφρόνησιν θὰ ἐνεδείκνυτο νὰ ἀντιτάξωμεν. Διότι ὅταν ἔρχονται σοβαρῶς νὰ ὑποστηρίξουν, ὅτι ἡ ὑπὸ ἐντελῶς ὕληκιν καὶ ἐγκόσμιον μορφήν ἐγκαθίδρυσεν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἐγγύς, ὀρίζουν δὲ καὶ χρονολογίας ἐπανειλημμένως, τὸ 1914 τὸ πρῶτον, τὸ 1918 ὕστερον, τὸ 1925 ἀκολούθως, καθ' ἃς ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσεν τῆς Βασιλείας ταύτης, καὶ ὅταν μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐπελθοῦσαν διάφρεσιν τῶν ἐλπίδων τῶν τούτων ἐξακολουθοῦσιν ἐπιμένοντες εἰς τὸ πεπλανημένον σύστημα τῶν, πῶς δὲν θὰ ἐδικαιοῦτό τις νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺτους ὡς φαντασιοκόπους καὶ φαντασιοπλήκτους, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἐνόμιζε τις, ὅτι πρέπει νὰ ἀντιπαρέλθωμεν μειδιώντας, χωρὶς νὰ ἀξιῶσωμεν αὐτοὺς οὐδεμίαν προσοχίαν; Ἀλλ' ἡ βαθυτέρα τῶν πραγμάτων ἐξέτασις, καθὼς καὶ οἱ ἐκδηλωθέντες καρποὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῶν αὐτοκαλουμένων σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἀποδεικνύει εἰς πάντα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φαντασιοπλήκτων ἀκινδύνων, ἀλλ' ἀσφαλῶς περὶ συστήματος καὶ ὀργανώσεως τοῦτ' αὐτὸ ἀντιχριστοῦ, τεινούσης ἐκ θεμελίων ν' ἀνατρέψῃ τὸ χριστιανικὸν οἰκοδόμημα ὀλοκλήρον. Ἐπι πλέον περὶ ὀργανώσεως ἀναρχικῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἀνατροπὴν πάσης ἐν τῷ ἐπὶ γῆς κόσμῳ τάξεως καὶ ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ κυβερνήσεως πρὸς ἐγκαθίδρυσιν κυβερνήσεως πολιτικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοὺς πόθους τῶν Σιωνιστῶν, ὑφ' ἣν νὰ ὑπαχθῇ ὀλοκλήρως ἡ οἰκουμένη. Τὰς θέσεις ταύτας, κύριε πρόεδρε, ἐρχόμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν συγγραφῶν, τὰς ὁποίας ὄχι ἀπλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἀλλὰ καὶ υἱοθετοῦσι καὶ κυκλοφοροῦσι καὶ ὡς ὄρθας καὶ μόνας ἀληθεῖς ἐκδέχονται οἱ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὑμῶν κατηγορούμενοι.

Α'.

Οἱ χιλιασταὶ ἀποτελοῦσιν ὀργάνωσιν ἀντίχριστον, ἀποβλέπουσαν εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψῃ πλήρως τὸν Χρι-

* Κατάθεσις ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Λαρίσης κατὰ τὴν δίκην τῶν Χιλιαστῶν.

στιανισμόν και οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ αἰρετικὴν τινα ὁμολογίαν. Καὶ ἀληθῶς, κύριε πρόεδρε. Εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὸ δικαστήριόν σας, ποῖον χάσμα, ὡς μὴ ὄφειλε, παρεπίπτε μεταξύ χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ χριστιανῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων, καὶ πόσον ὁ μεταξύ τῶν διαφόρων τούτων ὁμολογιῶν χωρισμὸς καταντὶ ἀσυμβίβαστος, διατὶ δὲ οὐ καὶ δεῦς. Ἐν τούτοις πάσαι αὐταὶ αἱ ὁμολογίαι ἔχουσι τὸ αὐτὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ ἐὰν ἠθέλωμεν ἀφαρέσει μίαν καὶ μόνον λέξιν (τὸ filioque) τὴν ὁποῖαν οἱ ἐν τῇ Δύσει προσέθησαν εἰς τὸ περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἄρθρον, θὰ εὐρωμεν ἀμέσως, ὅτι τόσον οἱ καθολικοὶ, ὅσον καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι ὁμολογοῦσι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς σύμβολον, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι, καὶ κατὰ τὰς κεντρικὰς τῆς πίστεως γραμμὰς καὶ τὰ θεμελιώδη δόγματα συμφωνοῦσιν οἱ πάντες. Ὡς πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Γραφῆς: Αὐτοὶ ἀπορρίπτουν πᾶν σύμβολον τῆς πίστεως, περιφρονοῦσι πᾶσαν Σύνοδον Οἰκουμενικὴν καὶ δὲν δυσκολεύονται νὰ διακηρύξουν, ὅτι «ἡ περίοδος τοῦ ἀντιχρίστου, ἀρχίσασα ἀπὸ τὸ ἔτος 325 μ. Χ. καὶ ἐπεκταθεῖσα μέχρι τοῦ ἔτους 539, ἦτο ἡ περίοδος τοῦ σχηματισμοῦ τῶν συμβόλων τῆ πίστεως»¹ καὶ ὅτι τὰ δόγματα τὰ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων διατυπωθέντα «ἄλλοτε ἦσαν πανίσχυρα, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἐντελῶς ἀβλαβῆ, διότι ὁ Κύριος ἐταπείνωσε ταῦτα διὰ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ μαχαίρας τοῦ πνεύ- εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πάστορος Ρῶσσελ»¹.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ λεγόμενοι χιλιασταὶ ἀπορρίπτουσι ὀλοτελῶς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ δὲν ἔρχονται ἀπλῶς τὰ προστεθῶσιν εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὡς μία κερωρισμένη αἵρεσις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντιτίθενται ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς πάσης ὁμολογίας χριστιανούς, εἴτε ὀρθοδόξους, εἴτε καθολικούς, εἴτε διαμαρτυρομένους ἀπορρίπτοντες αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμία διαφωρία παρατηρεῖται καθ' ἅπαντα ἐν γένει τὸν χριστιανικὸν κόσμον, τὸν ὁποῦδήποτε γῆς εὐρισκόμενον. Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν λεπτομερέστερον καὶ ἐπὶ μᾶλλον συγκεκριμένως ἀπαριθμοῦμεν τὰ θεμελιώδη ταῦτα δόγματα, κατὰ τῶν ὁποίων μανιωδῶς ἐπιτίθενται καὶ ἀσεβῶς ἀπορρίπτουσι οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Πρωτίστως ἀπορρίπτουσι αὐτὸ τὸ δόγμα περὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυσκολεύονται νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ ἑξῆς: «Ἀλλὰ, παράδοξον εἰπεῖν, ἡ διδασκαλία αὕτη περὶ τριῶν Θεῶν ἐν ἐνὶ Θεῷ, ἦς οὐχὶ μόνον οὐδὲν Γραφικὸν ἔρεισμα κέκτηται, ἀλλὰ καταπολεμεῖται ὑπὸ τῶν Γραφῶν ἀπὸ τῆς Γενέσεως μέχρι τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως, καὶ ἡ ὁποία εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ὥστε νὰ εἶνε ὅλως παράλογος, διατελεῖ οὐχ ἦττον ἰσχυρῶς διακρατουμένη διδασκαλία μεταξύ τῶν λεγομένων Εὐαγγελικῶν. Διατὶ τοῦτο; Ἀπαντῶμεν, ὅτι τοῦτο εἶνε ἐν ἑκ τῶν σκοτεινῶν μυστηρίων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς ἐπεσκόπισε

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει τὰς περιεκτικὰς ταύτας ἐκ τοῦ Ζ' τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν ἐκ τῆς σελίδος 126.

τὸν λόγον καὶ χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ»¹.

Ἀπορρίπτοντες οὕτω οἱ χιλιασταὶ τὸ δόγμα τῆς Τριαδικῆς θεότητος καὶ τῶν ἄσεβῶς περὶ αὐτοῦ ἐκφραζόμενοι συνυπονοοῦσι βεβαίως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε Θεὸς ἴσος κατὰ πάντα πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλ' ὑποδεέστερος τοῦ Πατρός, κτίσμα Αὐτοῦ ὑπέροχον ἴσως, ἀλλ' οὐχὶ Υἱὸς ἐκ τῆς οὐσίας Αὐτοῦ προσελθών. Καὶ ἀληθῶς: ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου υἰοθετοῦσι καὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἀκριβῶς ἄλλοτε καὶ ὁ τόσον συνταράξας τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν αἰρεσιάρχης Ἄρειος. Καὶ δὴ περὶ μὲν τοῦ Ἄρειου ὑποστηρίζουσιν, ὅτι «ἦτο ὁ ἀγγελιαφόρος, τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρία εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν ἐκκλησίαν», ὀνομάζουσιν αὐτὸν «εὐγενῆ ἄνδρα», ὅστις «μετεχειρίσθη τὴν δεξιάν μάχαραν τοῦ Θεοῦ»². Περὶ δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διακρίνονται, ὅτι «οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀποστόλων ὑπηνέχθη κἄν ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ καὶ ὁ Οὐράνιος Υἱὸς εἰσιν ἴσοι τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν, ὡς τοῦτο διακηρύττεται ἀνευ οὐδεμιᾶς αὐθεντίας ἢ κύρους εἰς τὰ σύμβολα τῆς πίστεως καὶ τὰς ἀνθρωπίνους κατηχήσεις»³. Ἐπὶ πλέον ὀνομάζουσιν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀ ρ χ ι δ ο ὕ λ ο ν τ ο ῦ Οὐράνιου Πατρὸς καὶ ἀρχάγγελον Αὐτοῦ. Διότι γράφουσι τὰ ἑξῆς: «Οὐχ ἦττον ὁμοῦς ὁ Οὐράνιος Πατὴρ οὐδεμίαν ἐξεδήλωσε ζηλοτυπίαν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ μεγάλου Ἀρχιδούλου Αὐτοῦ». Καὶ ἀλλαγῶν «ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν προὑπήρχεν ὡς ἄρχων ἢ πρῶτος τῶν ἀγγέλων, καὶ δευτέρως μετὰ τὸν Πατέρα ἦν γνωστὸς ὡς Ἀρχάγγελος (ὑπέρτατος ἀγγελος ἢ ἀγγελιαφόρος), τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα Μιχαὴλ σημαίνει, ὅστις ὡς Θεὸς ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ»⁴.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἠρηγήθησαν τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ ἐξ ὀλοκλήρου. Διότι διδάσκουσι καὶ ὑποστηρίζουσι περὶ αὐτοῦ «ὅτι δὲν εἶνε τοῦτο ἄλλος τις Θεός, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἢ ἐπιρροή, ἢ δύναμις ἢ ἐξασκουμένη παρὰ τοῦ ἐνός Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ παρὰ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ»⁵. Ὅταν δὲ ἐν τῇ Γραφῇ ἀπαντῶνται οἱ ὀρισμοὶ «τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ», «τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ», «τὸ Πνεῦμα τῆς Ἁγιωσύνης» «τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας», «τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς» κ. τ. λ., «εἶνε ὅλως ἀδύνατον νὰ συναρμολογησῇ καὶ συμβιβασθῇ τις τοὺς ἀνωτέρω ὀρισμοὺς πρὸς τὴν κοινῶς ἐπικρατήσασαν ἰδέαν περὶ τρίτου Θεοῦ, ἀλλ' εἶνε καθ' ὀλοκλήριαν σύμφωνον πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὸ νὰ ἐννοήσωμεν τὰς διαφόρους αὐτὰς ἐκφράσεις ὡς περιγραφικὰς τοῦ πνεύματος, τῆς διαθέσεως καὶ δυνάμεως τοῦ ἐνός Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν,

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ταῦτα ἐκ τῆς 73 σελίδος τοῦ Ε' τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν.

2. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει περιεκτικὰς τῶν σελίδων 34 καὶ 36 τοῦ Ζου τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν.

3. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει περιεκτικῶν τῶν σελίδων 62 καὶ 63 τοῦ Βου τόμου τῶν Γραφ. Μελετῶν.

4. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ἐκ τῶν σελίδων 63 καὶ 101 τοῦ αὐτοῦ τόμου.

5. Τοῦ αὐτοῦ τόμου σελ. 204.

ὡς ἐπίσης τοῦ πνεύματος, τῆς διαθέσεως καὶ δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». ¹ Οὕτω, κύριοι δικασταί, κατὰ τοὺς ἀστηρίκτους καὶ πεπληνημένους ἰσχυρισμοὺς τῶν χιλιαστῶν Πνεῦμα ἅγιον ὡς τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος δὲν ὑπάρχει· καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ πίστις καὶ λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀπὸ εἰκοσιν ἤδη αἰώνων ὡμολόγησε καὶ ἀπέδωκεν ἡ χριστιανωσύνη ὁλόκληρος, ἀποκηρύττεται καὶ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν παραδόξων τούτων σπουδαστῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας Γραφῆς!

Ἄλλὰ δὲν προσέβαλον μόνον τὸ δόγμα τῆς Τριάδος, οἱ χιλιασταί, κύριοι πρόεδροι. Δὲν ἀφῆκαν, ὡς ἤδη εἶπον, κανὲν θεμελιῶδες δόγμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κατὰ τοῦ ὁποίου νὰ μὴ διηρῦθουν τὰς μανιώδεις ἐπιθέσεις των. Καὶ μαζὶ λοιπὸν μὲ τὸ περὶ Τριάδος δόγμα ἐζήτησαν νὰ ἀνατρέψωσι καὶ πᾶσαν τὴν περὶ τῶν δύο ἐν τῷ Χριστῷ φύσεων διδασκαλίαν τῆς χριστιανωσύνης, τὴν διατυπωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Τρίτης, Τετάρτης καὶ Πέμπτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θὰ ἔχη ἴσως ἰδέαν τινὰ τὸ δικαστήριον ἡμῶν, κύριοι, ποῖα συζητήσεις, ποῖα ἔριδες, ποῖοι ἀγῶνες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνήφθησαν ὄχι μόνον περὶ τοὺς ἀρνηθέντας τὴν Τριάδα Σαβέλλιον καὶ Ἄρειον καὶ Μακεδόσιον, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς Νεστόριον καὶ Εὐτυχή καὶ τοὺς λοιποὺς μονοφυσίτας καὶ μονοθελίτας. Κατὰ τῶν τελευταίων τούτων ἡ Ἐκκλησία καθώρισε τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν σάρκασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἔνωσιν τῶν δύο φύσεων ὡς ἐξῆς: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὑπέβη συγχρόνως καὶ Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος. Ὑπέβη διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν, διετήρησε δὲ σώας ἐατέρας φύσεως τὰς ἰδιώτητας, χωρὶς οὔτε ἡ θεία Του φύσις διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως νὰ ὑποστῇ τροπὴν ἢ μεταβολὴν τινά, οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη Του φύσις νὰ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὴν θείαν φύσιν. Ἐπὶ πλέον πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν πάντες ἐν γένει οἱ χριστιανοί, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἐδοξάσθη μὲν καὶ ἐθεώθη, ἀλλὰ δὲν ἐξεσηδενίσθη, καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ ὁ Κύριος νὰ εἶνε καὶ τώρα πρωτότοκος ἀδελφός μας, κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τρόπον ὥστε ἡμεῖς, οἱ εἰς Αὐτὸν πιστεύοντες καὶ ὑπακούοντες, νὰ εἴμεθα «μέλη Αὐτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων Αὐτοῦ» ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χριστιανικὰ ταῦτα διδάγματα, κύριοι δικασταί, οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν διατείνονται, ὅτι ὁ Κύριος σαρκωθεὶς «δὲν ἦτο εἰσέτι πνεῦμα, πνευματικὴ ὑπόστασις», «ἀλλ' ἀφῆκε πραγματικῶς τὴν προανθρωπίνην αὐτοῦ κατάστασιν» καὶ «καθ' ὃν χρόνον «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» δὲν διετήρησε τὴν δόξαν καὶ δυνάμιν τῆς θεότητός Του οὐδὲ παρέμενε πάντοτε πλούσιος διὰ τῆς κατοχῆς, τῆς ὑπερτέρας πνευματικῆς φύσεως καθ' ὅλον

τὸν χρόνον» ¹. Ὡσαύτως ὑποστηρίζουσιν, ὅτι «ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἣν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος πρὸς εἰδικὸν σκοπὸν ἐθυσίασθη διὰ παντός» καὶ ὅτι τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ τις, ὅτι ὁ Κύριος «διατηρεῖ εἰσέτι τὴν ἀνθρωπίνον αὐτοῦ φύσιν» ἀποτελεῖ πλάνην ². Τοιοῦτο τρόπος ὁλόκληρον τὸ δογματικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἀνήγειραν τρόπιον ἀθάνατον τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καταυγαζομένου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἀταραχάρακτον καὶ ἄδολον τῆς χριστιανικῆς πίστεως αἱ ἔξ πρώτοι Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, ἀνατρέπεται ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν κακοδόξων καὶ βλασφημῶν διδασκαλιῶν, αἵτινα κηρύττουσιν οἱ χιλιασταί.

Τὸ περίεργον ἐν τούτοις εἶνε, κύριοι δικασταί, ὅτι οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἰσηγοῦνται καὶ αὐτὸν τὸν ὕλισμόν. Εἰς κάποιαν καταγγελίαν των ἐντυπον διανεμηθεῖσαν κατὰ χιλιάδας καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα κατηγοροῦσι τοὺς ἐκκλησιαστικούς, ὅτι διήθεν διδάσκουσι τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως. Τοιοῦτό τι ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω. Γνωρίζω ὅμως ἀσφαλῶς, ὅτι συναφῆ πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην διδάγματα ὑποστηρίζουσιν, αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐν τῷ ἐντύπῳ τούτῳ ὡς καταγγέλλοντες; ἐμφανιζόμενοι. Διότι εἰς σελίδα 422 τοῦ Ἔου τούτου τόμου, τὸν ὁποῖον κρατῶ εἰς χεῖράς μου, ἀναγράφονται τὰ ἐξῆς: «Ἡ διαφορὰ ὅθεν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἔχει προικίσει τὸν ἄνθρωπον μὲ ἀνώτερον καὶ ἐξοχώτερον ὄργανισμόν, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν διάφορον τοῦ κτήνους. Ἄνθρωπος καὶ κτήνος κέκτηνται ὁμοίαν σάρκα καὶ ὀστά, καὶ πάντα εἶνε ψυχαί, ἦτοι δημιουργήματα κεκτημένα νοῦν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, ἐν τῷ ὑπερτέρω σώματι του κέκτηται ἱκανότητα πρὸς ὑψηλοτέραν νόησιν...» Ἐπὶ πλέον ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν χιλιαστῶν, ὅτι ἡ ψυχὴ «ἠνῆσκει» καὶ εἶνε «αἰσθητικὴ ὄντοτης, ἣτις παύει ὑπάρχουσα», «οὐδὲ ὑπάχει τι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθῇ ζῶν αἰωνίως». Οἱ ἀποηνήσκοντες «δὲν μεταβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε εἰς τὰ αἰώνια βάρσανα, ὡς αἱ διδασκαλίαι τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου διδάσκουσι τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των νὰ πιστεύωσιν. Εἶνε νεκροί, ἀναμείνοντες τὴν ἀνάστασιν, ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ δὲ θέλουσιν ἐπαναφερθῆναι εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ζωῆς» ³. Ἐκ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν χιλιαστῶν ἄγει εὐθὺ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ὕλισμόν.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκταθῶ πέραν τοῦ δέοντος, κύριοι δικασταί, ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἐκθέσω καὶ τί περὶ Ἐκκλησίας καὶ περὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς διδάσκουσιν οἱ ἑαυτοῦς ἀποκαλοῦντες σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς. Ἄρκετὰ τὰ λεχθέντα νὰ ἀποδείξωσι κατὰ τρόπον ἀδιαφιλονέητον, ὅτι οἱ παραδόξοι οὗτοι σπουδασταὶ προσβάλλουσι καὶ ἐπιχειροῦσι νὰ ἀνατρέψωσιν ὅλα τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ δὲν ὑπάρχει πλάνη ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμε-

1. σελίδες 113 καὶ 115 τοῦ αὐτοῦ τόμου

2. σελίδες 184 καὶ 186 τοῦ αὐτοῦ τόμου.

3. σελ. 422, 424, 479 τοῦ αὐτοῦ τόμου καὶ σελ. 88 τοῦ βιβλίου «Ἐκατομῦθρια ζώντων ἤδη οὐδέποτε θ' ἀποθά-νωσι»

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ἐκ τῆς 207 σελίδος τοῦ αὐτοῦ τόμου.

ρον κατά διαφόρους καιρούς ὑπὸ διαφόρων διδασχθεῖσα, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ υἰοθέτησαν καὶ νὰ μὴ ἀνέλαβον νὰ διαδώσωσιν οἱ χιλιασταί. Ἄγεται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι οἱ χιλιασταὶ ἀπὸ σκοποῦ καὶ μεμελετημένως τὰς δέλτους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας μετὰ πάσης ἐπιμελείας φυλλομετρήσαντες ἐζήτησαν νὰ περισυλλέξωσιν ὅλας τὰς κατὰ καιροὺς ἀναφανείσας αἰρέσεις καὶ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ συμφυρμού πασῶν τούτων νὰ καταρτίσωσι τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας τῶν πρὸς ἀνατροπὴν πλήρη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μόνον τοιαύτη τις ἐκδοχὴ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἐπαρκῶς τὴν γένεσιν καὶ ὑπαρξίν τοῦ συστήματος τῶν χιλιαστῶν ἢ σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς. Αὐτοὶ ἐνδέχεται μὲν πᾶς εἰλικρινῶς καὶ εὐθέως μελετῶν τὴν Γραφήν νὰ διολισθήσῃ καὶ εἰς πλάνην τινί, ἀλλ' εἰς μίαν ἢ δύο ἢ καὶ εἰς ὄρισμένον ἀριθμὸν πλανῶν, οὐχὶ δὲ εἰς πᾶσαν πλάνην καὶ εἰς πᾶσαν αἴρεσιν, κυριωθεῖσαν μάλιστα καὶ ἐξελεγχθεῖσαν καὶ ἀναφθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσα δὲ πρόκειται περὶ σκοπίμων καὶ μεμελετημένης διαστροφῆς τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ δοκίμας ἐπισυναγωγῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ πασῶν τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφανείσων αἰρέσεων, ἀποδεικνύεται ἔτι σαφέστερον, κύριοι δικασταί, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ παραδόσοι οὗτοι σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς ἀποτελοῦσιν ὁ ρ α ν ω σ ι ν ἀ ν α ρ χ ι κ ῆ ν πρὸς πολιτικοὺς ἀποβλέπουσαν σκοποῦς. Καὶ τοῦτο ἤδη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων ἐρχόμεθα ν' ἀποδείξωμεν.

[Ἐπεται τὸ τέλος] ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΛΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐκτὸς ἄλλων οἱ Πρεσβυταὶ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, εἰς οὓς ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν μεταβάς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπτυξεν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τὰ ἐν τῷ τελευταίῳ Ὑπομνήματι τῆς Ἀ. Ἱερᾶς Συνόδου ἐκτιθέμενα. Τὴν Τρίτην συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας.

— Διὰ Π. Δ. τὸ χωρίον Βαρυμπόμπι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καρυστίας, ἀποσπασθὲν τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Βουζίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— Διὰ Π. Δ. τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀποσπώμενον τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τῶν Ἐλισσίδων τῆς Θεοτόκου Μεγαλόδενδρου, εἰς ὃν ἄχρι τοῦδε ὑπήγετο, προσαρτᾶται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κεφαλοβρυτίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας.

— Διὰ Π. Δ. ἐν τῷ χωρίῳ Καστελάνοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν ἰδρύθη ἐνοριακὸς ναὸς ὁ συναδελφικὸς τοιοῦτος τῆς Ὑπαπαν-

τῆς τοῦ Χριστοῦ, εἰς ὃν ὑπήχθησαν ὡς παρεκκλήσια καὶ οἱ συναδελφικοὶ ναοὶ «Ἅγιος Σπυρίδων» καὶ «Ἅγιος Ἰωάννης».

— Ἐνεκρίθη διὰ Π. Δ. ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκ. Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ἐπιβληθεῖσα τῷ ἱερεὶ Κωνσταντίνῳ Καροῦ, ἐφημερίῳ Λοῦμι ποιῆν τῆς τοιμῆνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στέρησεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων.

— Ἀνετέθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἄρτης ἡ ἔκδοσις τῶν διαζευκτηρίων γραμμάτων διὰ τὴν χηρέουσαν Ἱ. Μητροπόλιν Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

Ἡ προσεχὴς Κυριακὴ 8 τρέχ. συνέρχεται τὸ «Β' Ἐθνικὸν Συνέδριον» συγκαλούμενον πρὸς προώπισιν τῆς θρησκείας, γλώσσης, ἐκπαίδευσ, οἰκογενείας, ἠθικῆς, ἰδιοκτησίας, βθικῆς συνειδήσεως καὶ παιδείας ὑπὸ ἐπιτροπῆς λογίων καὶ ἐπιγενηματιῶν.

Πρωτοβουλία τοῦ Πρωτοσυγγέλλου κ. Κυρίλλου Ψυχουτοῦ καὶ τοῦ Ἱεροκήρυκος κ. Κυρίλλου Καρμπαλιώτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφαναρῶν, ἰδρυθῆσαν ἐν Καρδίτῃ Ἐνοριακὰ φιλόπτωχα Ταμεία, εὐλογούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰεζεκιήλ, Συνοδικοῦ συνέδρου. Τὰ διοικητικὰ συμβούλια ἀπηρτίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ κυρίας καὶ δεσποινίδας ἐκάστης ἐνορίας, προθύμως δὲ λίαν προσφέρουν οἱ χριστιανοί, καὶ ἡ ὁρᾶσις αὐτῶν ἀνεφάνη λίαν χρήσιμος κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα εἰς περίθαλψιν τῶν πτωχῶν.

— Εἰς τὸ χωρίον Ἀσλάνοι τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἀπὸ ετο ἕξ Ἀμερικῆς χιλιαστῆς λίαν ἐμπειρος προξενήσας σπουδαῖον σκάνδαλον εἰς τοὺς χωρικοὺς. Εὐθέως μετέβη ἐκεῖ ὁ Ἱεροκήρυξ Κύριλλος Καρμπαλιώτης, ὅστις ὠμίλησεν ἐν τῷ ναῷ, προσέλασε δὲ τὸν χιλιαστὴν εἰς δημοσίαν συζήτησιν, ἣτις ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ χωρίου, ἀποκρούσας τὰς χιλιαστικὰς δοξασίας κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἔπευ ἤμησε τὸν Ἱεροκήρυκα, ἀποδοκιμάσας τὸν χιλιαστὴν διὰ φωνῶν «Ἀέρα», πρῶγμα ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Ἱεροκήρυκα νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς χωρικοὺς.

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθίνας Συλλόγου ἡ «Ἀγάπη» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νέη ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα προσέφερε πρὸς τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφεῖον τρόφιμα πασχαλινὰ πρὸς διατροφήν τῶν ὄρφανῶν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ συμπεριλαμβανομένης. Πρὸς τούτοις ἐκ τῶν εἰσπραξέων ἐκ δοθείσης ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σωματείου ἐορτῆς διεβιβάσθησαν διὰ μελῶν τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον ἰσὶ-ροῖμοι πρὸς τοὺς ἐπερεκατὸν τροφίμους αὐτοῦ ἐνδυναμῶν χαιμερινῶν μετὰ τῶν πληκτικῶν, ὡς καὶ ὑποδήματα, ἐσώρρουχα καὶ ἄλλα λευκίματα. Τῇ δὲ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ (1 Μαΐου) ἐξέδραμον πάντι τὰ μέλη εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον καὶ εὐχάρισαν ἐκεῖ τὴν ἐπέτιον τοῦ Συλλόγου. Παρεστησαν δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ ποιητῆς κ. Σπύρος Μιτσούκας ἐπισκεφθεὶς τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ

Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφεῖον προσέφερον εἰς τὴν Δι-
εὐθυνσιν αὐτοῦ διὰ τὰ ὄρφανὰ ἀπὸ μέρους τῶν κ.κ.
Ἄθ. Ζωγράφου καὶ Φ. Ράνιου (ὀπτικοῦ) φά, λαμ-
πάδας, πασχάλινά τσουρέκια, γλυκίσματα καὶ ἄλλα
διάφορα ἐδέσματα.

— Ἀρξαμένη τὴν 5 μ.μ. τῆς 14ης Ἀπριλίου ἐξ.
ἔληξε τὴν μεσημβρίαν τῆς 16ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ
ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Λαρίσης διεξα-
χθεῖσα δίκη τῶν χλιαστῶν, καθ' ἣν παρέστησαν ὡς
μηνυτῆς μὲν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἀρ-
σένιος, ὡς μάρτυρες δὲ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Δημη-
τριάδος κ. Γερμανός, ἀρκετοὶ κληρικοὶ καὶ τινες λαϊ-
κοί, ἐν οἷς καὶ ὁ θεολόγος κ. Π. Τρεμπέλας ἀπεσταλ-
μένος ὡς εἰδικὸς ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἡ δίκη
παρηκολουθήθη μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ
πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου ἐκ τε τῆς πόλεως Λα-
ρίσης καὶ τῶν πέριξ. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὡς
δικηγόροι τῆς κατηγορίας οἱ κ.κ. Θ. Ἰατρόπουλος καὶ
Μιλτ. Βαρίμπας, ὁ δὲ κ. Π. Τρεμπέλας ὑπὸ τὴν ιδιότη-
τα τοῦ μάρτυρος ἠγόρευσεν ἐπὶ μακρόν. Περίληψις τῆς
καταθέσεώς του δημοσιεύεται ἐν τῷ ἀνά χειρός φύλλῳ
τῆς «Ἐκκλησίας». Οἱ κατηγορούμενοι κατεδικάστη-
σαν διότι, ὡς ἀναφέρει τὸ σκεπτικὸν τῆς δικαστικῆς ἀ-
ποφάσεως, «εἰς δημοσίᾳς ὁμίλιας ἐγγράφως καὶ διασυμ-
βολικῶν παραστάσεων προσέβαλον διὰ περιφρονητικῶν
χλευασμῶν καὶ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς
διατάξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Χριστια-
νικῆς Θερησείας, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 196 τοῦ
Ποινικοῦ Νόμου, ἐξ αὐτῶν δ' ὁ Λεοντάρης κατεδι-
κάσθη προσέτι καὶ διότι «προσέβαλε καὶ ἐγγράφως καὶ
διὰ λόγων τὸν σεβ. Μητροπολίτην κ. Ἀρσένιον ὡς
καὶ ὀλόκληρον τὸν κληρον». Ἐκ τῶν κατηγορουμένων
ὁ Ἀπ. Λεοντάρης κατεδικάσθη εἰς δίμηνον φυλάκι-
σιν καὶ 1000 δραχμῶν ἀποζημίωσιν ψυχικῆς ὀδύνης,
οἱ δὲ Κ. Μπρέλης, Ἡλ. Δημόκος καὶ Ν. Πράσσοις εἰς
φυλάκισιν 1 μηνὸς καὶ οἱ Θ. Κατσαρᾶς καὶ Ἀχ. Τσά-
ρας ἢ Τσοῦκας εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν
ἔξοδον τῶν κατηγορουμένων ἐκ τοῦ Δικαστηρίου τὸ
πλήθος ἀπεδοκίμασεν αὐτούς. Ὁ σεβ. Λαρίσης κ.
Ἀρσένιος ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι
δωρεῖται ὑπὲρ τοῦ ἐκεῖ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου τὴν
εἰς αὐτὸν ἐπιδικασθεῖσαν χιλιάδραχμον ἀποζημίωσιν
ψυχικῆς ὀδύνης.

— Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Λαρίσῃ δίκης ταύτης τῶν
χλιαστῶν μεταβαίνων ἐκεῖσε ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας ὁ θεολόγος κ. Π. Τρεμπέλας ἐκήρυξε
τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐν Βόλῳ τὸ πρῶτον, ἐνθα ἐποιή-
σατο κηρύγματα ἕνδεκα μὲν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, ἐν
δὲ ἐν φυλακαῖς καὶ εἶτα ἐν Λαρίσῃ ἐνθα ὠμίλησε
δὲς μὲν ἐν τῷ ναῷ ἐπὶ τρεῖς δ' ἑσπέρας ἐν τῇ αἰθού-
σῃ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ἐπεσκέψατο δ' ἀκο-
λούθως καὶ τὰ κέντρα, ἐνθα οἱ χλιασταὶ εἶχον προβῆ
εἰς προπαγανδιστικὰς ἐνεργείας καὶ εἶχον προσηλυ-
τίση εὐαρίθμους τινὰς ὀπαδοὺς καὶ ἐκήρυξεν ἀπαξ ἐν
Τυρνάβῳ, δὲς ἐν Ἀγυῖᾳ καὶ δὲς ἐν Πετσάνῃ ἐν μέ-
σῳ ἀληθινοῦ συναγεροῦ.

— Τῇ 20 παρελθ. Μαρτίου ἐγένετο ὑπὸ χλιαστοῦ
διάλεξις ἐν τινι ζυθοπωλείῳ τῆς Τριπόλεως, εἰς ἣν
παρέστησαν οἱ ἐκεῖ ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Κωτσάκης

καὶ ἱερεῖς κ.κ. Δημόπουλος, Γετίμης καὶ Κουτσου-
ράκης κατ' ἐπανάληψιν διακόψαντες τὴν ἀγορητὴν δι'
εὐστοχωτάτων παρατηρήσεων ἀποδεικνυουσῶν τὰς
κακοδοξίας αὐτοῦ. Ἐν τέλει δὲ τῆς διαλέξεως ὁ αἰδ.
Κουτσουράκης δι' ὀλίγων προκαλέσας τὸν ὁμιλητὴν
ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὀρισμένα ἐρωτήματα ἔφερεν αὐτὸν
εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἄρνεται τὸ
μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαρηστείας, ν' ἀρνηθῇ δὲ νὰ
δευτερολογήσῃ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἦτο κατάκοπος ἐκ
τῆς διαλέξεως. Ὑπὸ τὰς ἀποδοκιμασίας τοῦ πλήθους
ὁ προπαγανδιστὴς ἀπελθὼν ἐγένετο ἔκτοτε ἀφαντος.

— Προνοία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη τῇ
Μεγ. Πέμπτῃ ἐσπέρας ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν τοῦ Κυ-
ρίου, χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐκκλησιασθῶσιν ἰδιαί-
τέρως μαθητῶν, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου,
ψάλλοντος ἐμμελέστατα χοροῦ ἀποφοίτων ὠζαρει-
τῶν. Τῇ Μεγ. Παρασκευῇ δὲ διωργανώθη ἡμερήσιον
παιδικὸν προσκύημα τοῦ Ἐπιταφίου εἰς Καισαρια-
νὴν καὶ εἰς Προφήτην Ἥλιον Δαφνίου, τοῦ ὁποίου
μετέσχον οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαροσλείου Λιδασκαλείου,
δύο προσκοπικαὶ ὁμάδες, ἡ παιδικαὶ ὁμάδες τῆς
«Χριστ. Ἀδελφότητος τῶν Νέων», τὸ Β'. Γυμνάσιον
Πειραιῶς, αἱ παιδικαὶ ὁμάδες τῆς «Χριστ. Ὀργανώ-
σεως Νέων Πειραιῶς», πολλοὶ ἄλλοι μαθηταὶ καὶ τινες
καθηγηταὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν Σχολείων τῶν δύο
πόλεων. Ἡ πρωτίυπος αὐτῆς ἐορτῆς, ἀπὸ πέρσι καθιε-
ρωθεῖσα, ἀφῆκε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων εἰς πάντας
τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτὴν. Κατ' αὐτὴν ἐτελέσθη-
σαν ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔξοχίως ναοῖς κατανυκτικῶ
ταται αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἀποκαθηλώσεως καὶ τοῦ
Ἐπιταφίου ἱερουργούντων ἐν Καισαριανῇ μὲν τοῦ
αἰδ. Ἀλεξ. Οὐζούνη, ἐν Δαφνίῳ δὲ τῶν παν. ἀρχιμ.
Σπηλιώτη καὶ Βαβανάτσου καὶ ψαλλόντων χορῶν ἐκ
μαθητῶν.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐκή-
ρυξεν ἐν τῷ ναῷ Γυναικείων φυλακῶν Ἀβέρωφ ὁ κ.
Ε. Γ. Μυτιληναῖος, τελειόφοιτος Θεολογίας, τῇ μὲν
πρῶτῃ τῆς Μεγ. Πέμπτης κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργί-
αν πρὸς τὰς τροφίμους τοῦ Ἐμπειρικοῦ Ἀσύλου,
τῇ δ' ἐσπέρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν
τῶν Παθῶν πρὸς τὰς ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμέ-
νας γυναῖκας, καὶ κατὰ τὸ προσκύημα τῆς Μεγ.
Παρασκευῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Προφ. Ἥλιου (Δαφ-
νίου), πρὸς τοὺς ἐκεῖ συγκεντρωθέντας μαθητὰς καὶ
ἐργαζομένους νέους.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων τοῦ Καθηγη-
τοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Β. Ἀντωνιάδου
οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεισέφερον
διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας τὰ ἑξῆς ποσά :

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Δραχ. 1,000.
Οἱ Μητροπολίται Ζακύνθου Διονύσιος δρ. 1,000, Φωζι-
δος Ἀμβρόσιος δρ. 1,000, Κεφαλληνίας Δαμασκηνὸς δρ.
1,000, Λαρίσης Ἀρσένιος δρ. 1,000, Μεσσηνίας Μελέτιος
δρ. 1,000, Μαντινείας Γερμανὸς δρ. 1,000, Λακεδαιμόνος
δρ. 1,500, Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος δρ. 3,000, Καλαβρύτων
Τιμόθεος δρ. 375, Ἀρτης Σπυρίδων δρ. 2,000, Ἀργολίδος
Ἰερόθεος 200, Κορινθίας Δαμασκηνὸς δρ. 1,000, Ἀχαρνανίας
Κωνῆς δρ. 2,000, Γομφιλίας δρ. 750, Ἠλείας Ἀντώνιος,
1,000, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως δρ. 500, Θεσσαλιώτιδος
Ἰεζεκὴλ δρ. 1,000.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Επισκόπου Ιερᾶς καὶ Σητείας Ἀμβροσίου. Λόγοι πρὸς νέους. 1926.—Ὁ ζηλωτὴς ἱερώδης τοὺς λόγους τούτους ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Καὶνῇ Κτίσει», ἣτις ἀνετίθησεν αὐτοὺς εἰς ἴδιον τεύχος χάριν τῶν νέων ὑπὲρ ὃν ὁ Θεοφύλεστατος συγγραφεὺς καὶ ἀπεφοί τὸς πατρι- κὰς καὶ πλήρεις πείρας καὶ στοιχῆς παραθέσει τῶν ὁμοίων τῆν ἀνάγνωσιν θερμοῦς συνιστῶμεν.

Θ. Λάρδη, Καθηγητὸς τῆς Γυμνασιακῆς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ. Ἡ Σουηδικὴ Γυμνασιακὴ διὰ τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ τοὺς φίλους τῶν ἀσκή- σων τελεία περιγραφή, ἀναπτυξὶς καὶ ἀπεικόνισις μετ' ἀσκήσεων 120 εἰκόνες. Ἐν Ἀθήναις 1917.—Τὸ βί- βλιον τοῦτο, πρῶτον εἰδικεῖν ἐν Σουηδία σπουδῶν καὶ πείρας πολιτεοῦς κτηθείσης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς γυμνα- σιακῆς εἰς τὰ Λιδασκαλεῖα τῆς Δημοτικῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκ- παιδεύσεως εἶνε ἰδιαίτητος χρησίμους εἰς τοὺς δημοδιδασ- κάλους, εἶνε δὲ ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ συγγραφεὺς διὰ τὸ ἐλλειπὸν τῆς περιγραφῆς καὶ ἀνακτόσεως τῶν ἀσκή- σων.

ΔΗΜΟΠΡᾶΞΙΑ

Τὸ Ἡγλίον τῆς ἐν Νάξῳ Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης διακηρύττει ὅτι ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ πόλει Νάξῳ καὶ ἔωθεν τοῦ Καρφενεῖου τοῦ Ἱ.ο. Εὐλαντόνῃ τῇ 15 Μαΐου ἔ. ἑ. ἡμέρας Κυριακῆν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἕως τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Ἀνδ. Μπογιατζιόγλου καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μη- τροπολίτου Παροναξίας, καὶ τῆς Μονῆς, πλειοδοτικῆ δημοπρασίᾳ πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτων κτημάτων τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης, κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ, συμφώνως τῇ ἑλ. ἀριθ. 48 ἔ. ἑ. ἀρχικῇ Δια- κηρύξει ἣς οἱ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας, καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Φανερωμένης Νάξου τῇ 30 Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Εὐαγγελι- σμοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρα-σίαν ἐνεργηθησομένην τῇν 8ην Μαΐου 1927, ἡμέραν Κυρια- κῆν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρά- φου τῆς εἰρηνοδίκου Σκιάθου καὶ κατὰ τὸν συνῆθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σκιάθου ἢ ἐκποίησις τοῦ κατὰ τὴν θέσιν «Ἁγίου Γεώργιος» τῆς περιφερείας Σκιά- θου ἀγροῦ τῆς Μονῆς τοῦ συνταρομένου γύρωθεν με- κτήματα Ἰωάννου Τσουροῦ, Κωνσταντίνου Ἀγιάτου, Νασὸ Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ π.ε. θάλασσαν, ὑπὸ τοὺς ἔσους τῆς ταύταριθμου διακηρύξεώς του, ἣς πάντες οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καθ' ἑκάστην. Σκιάθος τῇ 10 Ἀπριλίου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μ. Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημο-πρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ θέσει Ζάμπλα- κα ἐλαιοπερίβολον τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἀρχομένης καὶ ἐνοικιάσεως ἀπὸ τῆς Ἰουνίου 1927 μέχρι 3ης Ἀπριλίου 1932. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇν 7ην Μαΐου ἡμέ- ραν Σάββατον καὶ ὥραν 10ην—12ην ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποστ. Νιῆβα καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι εἰσὶ κατα- τεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταν- τίνῳ τῇ 16ῃ Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν τῇ Μονῇ Παιδοποιεῖου ἀπέτης ἀπὸ 20 Μαΐου μέχρι 31 Ἀγούστου ἔ. ἑ. 1927. Ἡ δημοπρασία ἐνεργ- ηθήσεται τῇν 15ην Μαΐου ἡμέραν Κυριακῆν καὶ ὥραν 11ην π. μ. ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ τοῦ κ. Κωνστ. Τρι- ανταφυλλοπούλου εὐρισκομένη ἐν τῇ κεντρικῇ ὁδῷ πλησίον τοῦ Διοικητηρίου καὶ ἐνώπιον τοῦ καὶ τοῦ ἀντι- προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ ὅροι τῆς ἐνοικιάσεως εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῇ 28 Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν Ἱερᾶς Μονῆς ἢ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἐπιλεγο- μένης Φανερωμένης Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειο- δοτικὴν δημοπρασίαν, μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, τὸ δικαίωμα τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παραχρησόμενων κατὰ τὸ τριεχὸν ἔτος δημοτριακῶν καρπῶν κλπ. τῶν προσερχομένων ἐκ τῶν κολ- λήγων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης, περιφερείας Ἀθη- κίου καὶ Ἀλαμάνου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁμοαριθμοῦ τῇ πα- ρούσῃ ἡμετέρας Συγγραφῆς ὄρων ἐποχρέωσεων ἣς οἱ βου- λόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν, προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης. Ἡ δημοπρασία τῆς προκειμένης ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθήσε- ται ἐν Χιλιμοδίῳ τῆς Κοινότητος Χιλιμοδῶν τῇν 8 ἑλω- σιμένου μηνὸς Μαΐου ἔ. ἑ. ἡμέρας Κυριακῆν εἰς τὸν συ- νῆθη τῶν Δημοπρασιῶν τόπον καὶ ἄπο ὥρας 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τῶν ἐκ τοῦ σχετικοῦ Νόμου Ἀρχῶν, παρισταμένου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγλίου. Ἐν τῇ Ἱ. Μ. Φανερωμένης τῇ 14 Ἀπριλίου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 550 π. μ. οἰκοπέδου κείμενα ἔω- θεν τῆς Μάδρας τῆς Μονῆς καὶ ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ ΝΑ. τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇν 14ην Μαΐου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 9ην—12ην ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώ- πιον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποστόλου Νιῆβα καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὁ ἀνακηρυχθησόμενος πλειοδότης ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀξίας τοῦ οἰκοπέδου ἅμα δὲ τῇ ὑπογραφῇ τοῦ Συμβολαίου τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ποσοῦ. Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὀφείλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γενικοῦ Ἐκ λησιατικοῦ ταμείου. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 26ῃ Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερᾶς Μονῆς «Υψηλοῦ» δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκτέλεσις ἐπισκευῆς τῶν οἰκημάτων κα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς ἐποχρέω- σεις τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἀνηρτημένης διακη- ρύξεως Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συγρίῳ τῇ 15 Μαΐου ἔ. ἑ. ἡμέραν Κυριακῆν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώ- πιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὑψηλοῦ τῇ 11 Ἀπριλίου 1927.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΧΑΡΕΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΑΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθύντης
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τμήμα ἐτησίους ἐγγραφῆς
Ἐσπ. Δρχ. 50. Ἐξοτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Τύπος «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 19 Ἀθήνη